

Cauza C-231/20**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

3 iunie 2020

Instanța de trimitere:

Verwaltungsgerichtshof (Austria)

Data deciziei de trimitere:

27 aprilie 2020

Recurent:

Josef Ziri

Autoritate pârâtă:

Landespolizeidirektion Steiermark

Obiectul procedurii principale

Aplicarea de sancțiuni pentru încălcarea Legii privind jocurile de noroc (Glücksspielgesetz), problema cumulului fără plafon al sancțiunilor în cazul unor sancțiuni minime ridicate

Obiectul și temeiul trimiterii preliminare

Compatibilitatea cumulului nelimitat de amenzi (inclusiv pedepse privative de libertate alternative și contribuții la cheltuielile de judecată) cu articolul 56 TFUE și cu articolul 49 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale în cazul unor încălcări care nu sunt pur formale

Întrebările preliminare

1) În cadrul unei proceduri penale care are ca obiect protecția unui regim de monopol, instanța națională trebuie să examineze în lumina liberei prestări a serviciilor norma privind sancțiunea penală pe care trebuie să o aplice, atunci când

anterior a examinat deja regimul de monopol în conformitate cu indicațiile Curții de Justiție a Uniunii Europene, iar din această examinare a rezultat că regimul de monopol este justificat?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

2) (a) Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme naționale care prevede în mod obligatoriu, pentru punerea la dispoziție în scop comercial a unor jocuri interzise în temeiul Legii privind jocurile de noroc, aplicarea unei amenzi pentru fiecare automat de jocuri de noroc, fără un plafon absolut al cuantumului total al amenzilor aplicate?

2) (b) Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme naționale care prevede în mod obligatoriu, pentru punerea la dispoziție în scop comercial a unor jocuri interzise în temeiul Legii privind jocurile de noroc, aplicarea unei amenzi minime în cuantum de 3 000 de euro pentru fiecare automat de jocuri de noroc?

2) (c) Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme naționale care prevede, pentru punerea la dispoziție în scop comercial a unor jocuri interzise în temeiul Legii privind jocurile de noroc, aplicarea unei pedepse privative de libertate alternative fără un plafon absolut al cuantumului total al pedepselor privative de libertate alternative aplicate?

2) (d) Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme naționale care prevede, în cazul pedepsirii punerii la dispoziție în scop comercial a unor jocuri interzise în temeiul Legii privind jocurile de noroc, impunerea unei contribuții la cheltuielile de judecată aferente procedurii penale în cuantum de 10 % din amenzile aplicate?

3) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

3) (a) Articolul 49 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme naționale care prevede în mod obligatoriu, pentru punerea la dispoziție în scop comercial a unor jocuri interzise în temeiul Legii privind jocurile de noroc, aplicarea unei amenzi pentru fiecare automat de jocuri de noroc, fără o limită maximă absolută a cuantumului total al amenzilor aplicate?

3) (b) Articolul 49 alineatul (3) din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme naționale care prevede în mod obligatoriu, pentru punerea la dispoziție în scop comercial a unor jocuri interzise în temeiul Legii privind jocurile de noroc, aplicarea unei sancțiuni minime în cuantum de 3 000 de euro pentru fiecare automat de jocuri de noroc?

3) (c) Articolul 49 alineatul (3) din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme naționale care prevede, pentru punerea la dispoziție în scop comercial a unor jocuri interzise în temeiul Legii privind jocurile de noroc, aplicarea unei

pedepse privative de libertate alternative fără o limită maximă absolută a cuantumului total al pedepselor privative de libertate alternative aplicate?

3) (d) Articolul 49 alineatul (3) din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme naționale care prevede, în cazul pedepsirii punerii la dispoziție în scop comercial a unor jocuri interzise în temeiul Legii privind jocurile de noroc, impunerea unei contribuții la cheltuielile de judecată aferente procedurii penale în cuantum de 10 % din amenzile aplicate?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Articolul 56 TFUE și articolul 49 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale

Dispozițiile naționale invocate

Articolul 2 alineatele (1) și (4), articolul 19 alineatele (1) și (7), precum și articolul 52 din Legea privind jocurile de noroc (Glücksspielgesetz, denumită în continuare „GSpG”)

Articolul 9 alineatele (1) și (7), articolul 16 alineatele (1) și (2), articolul 19 alineatele (1) și (2), articolul 20, precum și articolul 64 alineatele (1) și (2) din Codul penal administrativ din 1991 (Verwaltungsstrafgesetz 1991, denumit în continuare „VStG”)

Articolul 38 din Verwaltungsgerichtsverfahrensgesetz (Legea contenciosului administrativ, denumită în continuare „VwGGV”)

Jurisprudența Curții de Justiție invocată

Hotărârea din 30 aprilie 2014, Pflieger, C-390/12; Hotărârea din 11 iunie 2015, Berlington Hungary, C-98/14; Hotărârea din 12 septembrie 2019, Maksimovic și alții, C-64/18; Ordonanța din 19 decembrie 2019, NE/Bezirkshauptmannschaft Hartberg, C-645/18; Hotărârea din 8 septembrie 2010, Markus Stoß și alții, C-316/07; Hotărârea din 25 aprilie 2013, Jyske Baak Gibraltar Ltd., C-212/11

Prezentarea situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Întrebările adresate privesc controlul stabilirii pedepselor printr-o decizie penală a autorității penale competente prin care recurentul a fost declarat vinovat de săvârșirea a zece încălcări ale Legii privind jocurile de noroc și pe care acesta, după admiterea în parte, în ceea ce privește cuantumul pedepsei, a apelului său de către Landesverwaltungsgericht Steiermark (Tribunalul Administrativ Regional din landul Steiermark, Austria), cu reducerea pedepselor aplicate pentru fiecare infracțiune, o atacă cu recurs în fața instanței de trimitere. Chestiunile de drept al Uniunii prezentate Curții de Justiție a Uniunii Europene prin cererea de decizie

preliminară sunt reprezentative pentru celelalte cazuri de recurs introduse la instanța de trimitere.

- 2 Recurentul a fost declarat vinovat, printr-o decizie administrativă penală, pentru că, în perioada 30 aprilie-mai 2016, societatea A GmbH, pe care o reprezenta în calitate de administrator, a pus la dispoziție în scop comercial jocuri interzise într-o unitate cu un număr total de zece automate de jocuri de noroc, săvârșind astfel în total zece încălcări ale articolului 52 alineatul (1) punctul 1 a treia faptă enumerată din GSpG. Autoritatea penală administrativă a aplicat pentru fiecare infracțiune – așadar, pentru fiecare automat de jocuri de noroc – o sancțiune administrativă în cuantum de 10 000 de euro, precum și o pedeapsă privativă de libertate alternativă de trei zile (respectiv, pentru zece aparate, un total de 100 000 de euro și o pedeapsă privativă de libertate alternativă totală de 30 de zile), obligându-l în plus pe recurent la plata unei contribuții la cheltuielile de judecată în cuantum de 10 000 de euro. F s.r.o., cu sediul în Slovacia, a fost condamnată definitiv în calitate de organizatoare a jocurilor de noroc desfășurate prin intermediul acestor zece automate. Atât la A GmbH, cât și la F s.r.o. (din Slovacia) a fost dispusă instituirea sechestrului pe automatele de jocuri de noroc.
- 3 Sesizat cu recursul formulat de recurent împotriva deciziei penale, Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ) a efectuat o apreciere globală a împrejurărilor în care au avut loc adoptarea și punerea în aplicare a GSpG, concluzionând că restricția privind libera prestare a serviciilor introdusă prin această lege era justificată. Acesta a respins, în cadrul primei proceduri, acțiunea formulată de recurent împotriva deciziei penale administrative, atât în ceea ce privește constatarea vinovăției, cât și în ceea ce privește stabilirea pedepsei. Recurentul a contestat această decizie în fața instanței de trimitere prin intermediul unui recurs.
- 4 În cadrul unei prime proceduri de recurs, decizia Verwaltungsgericht referitoare la procedura penală a recurentului a fost confirmată de instanța de trimitere în ceea ce privește constatarea vinovăției, dar a fost anulată în ceea ce privește stabilirea pedepsei. Ulterior, printr-o decizie pronunțată în cadrul unei acțiuni în apel, Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ) a admis acțiunea recurentului în ceea ce privește cuantumul pedepsei, aplicând, în temeiul articolului 52 alineatul (2) a treia teză din GSpG, zece amenzi în cuantum de 4 000 de euro fiecare, precum și zece pedepse privative de libertate alternative de câte o zi (așadar, în total 40 000 de euro cu titlu de amenzi și zece zile de pedepse privative de libertate alternative). Contribuția la cheltuielile aferente procedurii administrative desfășurate în primă instanță a fost stabilită la 4 000 de euro. Împotriva pedepsei astfel stabilite, recurentul a introdus prezentul recurs la instanța de trimitere.

Prezentarea motivării trimiterii preliminare

- 5 Aprecierea de către instanța de trimitere a legalității stabilirii pedepsei, efectuată de Verwaltungsgericht, depinde de conformitatea cu dreptul Uniunii [cu

principiile generale privind restrângerea liberei prestări a serviciilor, precum și cu articolul 49 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale] a dispozițiilor GSpG care reglementează stabilirea pedepsei, coroborate cu dispozițiile Codului penal administrativ (VStG) aplicabile de către Verwaltungsgericht la stabilirea pedepselor. Soluționarea de către Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria) a prezentului recurs depinde de răspunsurile date la întrebările adresate în cadrul prezentei cereri de decizie preliminară și examinate în continuare, referitoare la interpretarea dreptului Uniunii.

- 6 Curtea de Justiție a concluzionat în sensul aplicabilității unor dispoziții din dreptul Uniunii, în special din cartă, precum și articolul 56 TFUE, în ipoteza în care organizatorul jocurilor de noroc ilicite ar fi avut reședința în Austria, iar proprietarul prezumat al acestor aparate ar fi o societate cu sediul în Republica Cehă (a se vedea Hotărârea Pflieger, C-390/12, punctele 10 și 33-36). În procedura administrativă care se află la originea prezentei acțiuni, organizatorul jocurilor de noroc este o societate cu sediul în Slovacia; A GmbH, reprezentată de recurent, a pus la dispoziție aceste jocuri într-o cafenea. Pe de altă parte, existența unei situații transfrontaliere a fost întemeiată de Curte de asemenea pe faptul că nu poate fi nicidecum exclus ca operatori stabiliți în alte state membre să fi avut sau să aibă un interes să înființeze săli de jocuri de noroc, de exemplu în Ungaria (Hotărârea Berlington Hungary, C-98/14, punctul 27).
- 7 Potrivit jurisprudenței Curții, o reglementare care interzice, printre altele, exploatarea automatelor de jocuri de noroc în lipsa unei autorizații prealabile din partea autorităților administrative constituie o restricție privind libera prestare a serviciilor garantată de articolul 56 TFUE (a se vedea în special Hotărârea Pflieger, citată anterior, punctul 39), fiind, așadar, necesar ca instanța națională să examineze legalitatea unei astfel de restricții privind libera prestare a serviciilor impuse de normele GSpG în cadrul unei aprecieri globale, în conformitate cu cerințele dreptului Uniunii (a se vedea în special Hotărârea Pflieger, citată anterior, punctul 50). Dată fiind constatarea vinovăției, în prezentul recurs trebuie să se examineze în raport cu dreptul Uniunii numai proporționalitatea impunerii sancțiunilor care trebuie aplicate pentru atingerea adusă monopolului constatată.
- 8 În Hotărârea din 12 septembrie 2019, Maksimovic și alții, C-64/18, Curtea de Justiție s-a pronunțat cu privire la mai multe cereri de decizie preliminară privind proporționalitatea dispozițiilor austriece relevante în domeniul utilizării transfrontaliere a forței de muncă, care prevedeau, pe de o parte, aplicarea unor amenzi pentru fiecare lucrător vizat, într-un quantum minim, fără a plafona suma totală aplicabilă a unor astfel de amenzi, și, pe de altă parte, pedepse privative de libertate alternative. Curtea a statuat că articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede, în caz de nerespectare a obligațiilor în materia dreptului muncii referitoare la obținerea unor autorizații administrative și la păstrarea unor documente salariale, impunerea unor sancțiuni pecuniare care nu pot fi inferioare unei sume prestabilite, aplicabile cumulativ și fără limitare pentru fiecare lucrător vizat, la care se adaugă o contribuție la cheltuielile de judecată de 20 % din

amenda aplicată în cazul respingerii unei acțiuni introduse împotriva deciziei penale și care, în cazul imposibilității de recuperare, sunt transformate în sancțiuni privative de libertate alternative (a se vedea de asemenea Hotărârea din 19 decembrie 2019, NE/Bezirkshauptmannschaft Hartberg, C-645/18).

- 9 În cazul recursului în speță, examinarea aplicării de sancțiuni pentru mai multe încălcări ale GSpG ridică în prezent problema interpretării articolului 56 TFUE, precum și, în subsidiar, a articolului 49 alineatul (3) din cartă, în vederea aprecierii conformității cu dreptul Uniunii a articolului 52 alineatul (2) a treia teză din GSpG, precum și a articolului 16 și a articolului 64 alineatul (2) din VStG.

Examinarea stabilirii pedepsei în temeiul articolului 56 TFUE (prima întrebare):

- 10 În cazul recursului în speță, Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ) a efectuat, în primă instanță, o examinare a ingerinței în libera prestare a serviciilor în raport cu criteriile Curții de Justiție (a se vedea Hotărârea Stoß, C-316/07, punctul 79; Hotărârea Pflieger, C-390/12, punctele 41, 45, 56 și 62; Hotărârea Jyske Baak Gibraltar Ltd., C-212/11, punctele 62 și 64) și a concluzionat că dispozițiile GSpG care incriminează jocurile de noroc pe automate în lipsa concesiunii necesare nu erau contrare dreptului Uniunii.
- 11 În cadrul examinării stabilirii sancțiunii penale efectuate de Verwaltungsgericht în a doua instanță, instanța de trimitere ridică mai întâi problema dacă, într-o a doua etapă, problema proporționalității sancțiunilor prevăzute de lege pentru o astfel de ingerință în monopol trebuie examinată și în raport cu libera prestare a serviciilor sau dacă aceasta trebuie efectuată (doar) în raport cu ordinea constituțională internă.

Examinarea stabilirii pedepsei în temeiul articolului 49 din cartă:

- 12 În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, instanța de trimitere se întreabă, într-o a doua etapă, dacă dispozițiile legale aplicabile în ceea ce privește stabilirea pedepsei efectuată de Verwaltungsgericht trebuie considerate proporționale în sensul articolului 49 alineatul (3) din cartă.

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare [a doua întrebare literele (a)-(d)], precum și în cazul unui răspuns negativ la prima întrebare [a treia întrebare literele (a)-(d)]:

- 13 În prealabil, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă), în temeiul GSpG, fiecare dintre actele incriminate la articolul 52 alineatul (1) constituie, pentru fiecare dintre automatele de jocuri de noroc, o încălcare administrativă distinctă pentru care se aplică o sancțiune în sensul articolului 22 din VStG. În speță, Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ) a aplicat, în cadrul stabilirii amenzilor, limitele pedepselor prevăzute la articolul 52 alineatul (2) a treia teză din GSpG, care prevede, în cazul primei puneri la dispoziție în scop comercial a jocurilor interzise

prin intermediul a mai mult de trei automate de jocuri de noroc, o pedeapsă cuprinsă între 3 000 și 30 000 de euro pentru fiecare automat de jocuri de noroc.

- 14 Stabilirea pedepsei în cadrul pedepsei legale este o decizie discreționară, care trebuie adoptată pe baza criteriilor definite de legiuitor la articolul 19 din VStG, și anume importanța bunului public protejat și atingerea adusă acestuia, circumstanțe agravante și atenuante, prezența culpei, situația patrimonială. În această privință, trebuie să țină seama de asemenea că, în stabilirea pedepsei într-un caz concret, sancțiunea minimă de 3 000 de euro prevăzută de GSpG – în speță pentru fiecare încălcare – poate fi redusă până la jumătate (cu alte cuvinte, până la 1 500 de euro pentru fiecare aparat) în conformitate cu articolul 20 din VstG, cu condiția ca circumstanțele atenuante să prevaleze în mod considerabil asupra circumstanțelor agravante.
- 15 Având în vedere jurisprudența amintită a Curții de Justiție privind inadmisibilitatea aplicării unor pedepse minime, a unor amenzi cumulative și convertirea acestora în pedepse privative de libertate alternative în cazul încălcării obligațiilor care decurg din dreptul muncii (a se vedea în acest sens Hotărârea Maksimovic), în speță se pune problema dacă articolul 56 TFUE [precum și, în cazul unui răspuns negativ în ceea ce privește aplicabilitatea sa în speță, articolul 49 alineatul (3) din cartă] trebuie interpretat în sensul că se opune de asemenea unei reglementări precum articolul 52 alineatul (2) a treia teză din GSpG, cu alte cuvinte, dacă raționamentul Curții în cauza Maksimovic poate fi transpus unei reglementări precum articolul 52 alineatul (1) a treia teză din GSpG, care pedepsește organizarea de jocuri de noroc în lipsa concesiunii și, prin urmare, a controlului, de exemplu, în scopul protecției jucătorilor.
- 16 Astfel cum Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) a arătat în mai multe rânduri în lumina jurisprudenței Curții privind legalitatea unui monopol în materia jocurilor de noroc, o asemenea dispoziție asigură în mod suficient, în special prin definirea, la articolul 50 din GSpG, a cadrului normativ al controlului administrativ, că obiectivele legiuitorului sunt efectiv urmărite în mod coerent și sistematic: încălcările GSpG trebuie sancționate în mod eficient pentru a permite impunerea unui sistem de monopol combinat cu un sistem de concesiuni, în caz contrar acesta fiind ineficient. În schimb, trebuie asigurată respectarea monopolului (eficacității acestuia) (a se vedea în acest sens Hotărârea Stoß, punctul 84 și urm.).
- 17 Instanța de trimitere consideră că încălcările menționate la articolul 52 alineatul (1) punctul 1 din GSpG nu sunt încălcări ale unor simple dispoziții de reglementare, care urmăresc scopuri administrative. Dimpotrivă, monopolul creat în mod legitim în conformitate cu dreptul Uniunii trebuie asigurat împotriva persoanelor care nu respectă nicio reglementare în ceea ce privește protecția jucătorilor și care nu se supun niciunui control [de exemplu, în vederea interzicerii spălării banilor, a se vedea articolul 19 alineatul (7) din GSpG]. Se sancționează, de exemplu, organizarea de jocuri interzise cu aparate de jocuri de noroc despre care este de notorietate că prezintă un potențial de a crea dependență deosebit de

ridicat și, prin urmare, un grad de periculozitate deosebit de ridicat. Penalitățile prevăzute la articolul 52 alineatul (2) din GSpG iau în considerare, pentru fiecare încălcare, numărul total de automate de jocuri de noroc.

- 18 În acest context, este necesar să se arate că procedura de acordare a unei concesiuni sau a unei aprobări în temeiul GSpG nu constituie doar un act în legătură cu care concesionarul trebuie să îndeplinească numai cerințe formale. Dimpotrivă, date fiind numărul extrem de redus de concesiuni sau de aprobări disponibile pentru atribuire și exigențele ridicate impuse concesionarilor, trebuie, în definitiv, să se considere că organizarea de jocuri de noroc este, în general, interzisă și nu poate fi considerată drept o exercitare a unei activități permise în sine, garantată de libertățile fundamentale. Prin urmare, aplicarea unor pedepse mai severe nu poate să facă mai puțin atractivă exercitarea unei libertăți acordate oricărei persoane, ci dimpotrivă, potrivit intenției sale, urmărește să împiedice în mod efectiv organizarea tuturor tipurilor de jocuri de noroc de către persoane care nu dețin o concesiune sau o aprobare și efectele negative care rezultă din aceasta pentru interesul general al societății.
- 19 Se ridică, așadar, problema dacă articolul 56 TFUE [precum și articolul 49 alineatul (3) din cartă] se opun de asemenea unei reglementări a cărei finalitate este prevenirea unui act ilicit care prezintă un puternic caracter nociv pentru societate. Faptele descrise la articolul 52 alineatul (1) din GSpG nu sunt încălcarea unei simple obligații de declarare, ci prejudicierea unor interese publice importante, pentru a căror garantare legiuitorul austriac consideră că sunt necesare pedepse sensibile, pentru motive de prevenție generală și specială.
- 20 În această privință, instanța de trimitere consideră că este necesar să se analizeze separat dacă articolul 56 TFUE [precum și articolul 49 alineatul (3) din cartă] se opune, în contextul acestei *ratio legis*, mecanismului legal indicat de stabilire a pedepsei, astfel cum este descris în continuare:
- Aplicarea unor amenzi fără plafonarea cuantumurilor, precum și a sancțiunilor minime [a doua întrebare literele (a) și (b), respectiv a treia întrebare literele (a) și (b)]*
- 21 Mai întâi, trebuie aplicată o amendă de cel puțin 3 000 de euro pentru fiecare încălcare, așadar pentru fiecare automat de jocuri de noroc (care, în circumstanțe specifice, poate fi redusă cu până la jumătate pentru fiecare încălcare, în temeiul articolului 20 din VStG). Totalul amenzilor aplicate inculpatului rezultă, în definitiv, din numărul de infracțiuni, așadar din numărul de aparate de jocuri de noroc utilizate. Potrivit voinței legiuitorului austriac, acest mecanism trebuie să fie corespunzător beneficiului economic pe care fapta îl poate genera, făcând din ce în ce mai neatractivă oferta ilegală și limitând întinderea acesteia. În consecință, în cazul tipic al stabilirii unor amenzi cu același quantum pentru fiecare încălcare, quantumul total al amenzii rezultă dintr-o înmulțire a numărului de automate de jocuri cu quantumul fiecărei amenzi.

- 22 Ținând seama de pedeapsa minimă aplicabilă în speță (3 000 de euro pentru fiecare automat de jocuri de noroc), în cazul unui număr mai mare de automate rezultă deja, precum în speță, amenzi minime în cuantum de 30 000 de euro, iar în cazul unui „salon de jocuri” cu aproximativ 50 de automate de jocuri, cuantumul amenzilor minime s-ar ridica deja la 150 000 de euro. Notele explicative la proiectul de lege austriac precizează, în această privință, că pedeapsa aplicabilă este diferențiată în funcție de intensitatea caracterului nociv, astfel încât, în cazul unei încălcări cu mai mult de trei automate de jocuri de noroc, este prevăzut triplul amenzii minime. Astfel, pe de o parte, este acoperită încălcarea organizată a legii pe care o presupune în mod tipic o astfel de situație, iar, pe de altă parte, este contracarat beneficiul economic pe care comportamentul infracțional îl poate genera. În cazul acestui model de sancționare, cuantumul total al amenzilor este, prin natura sa, deschis la limita superioară, întrucât depinde în mod necesar de numărul de automate de jocuri de noroc instalate, iar legea nu stabilește un plafon pentru cuantumul total al amenzilor.

Aplicarea unor pedepse privative de libertate alternative [a doua întrebare litera (c) și a treia întrebare litera (c)]

- 23 Într-o etapă ulterioară, se ridică problema dacă gradul ridicat al nelegalității, precum și caracterul nociv pentru societate al infracțiunilor justifică aplicarea unor pedepse privative de libertate alternative. Acestea sunt executate numai atunci când nici persoana sancționată, nici societatea răspunzătoare nu plătesc amenzile aplicate.
- 24 Atunci când se aplică o amendă, este de asemenea necesar să se stabilească, în eventualitatea neplății acesteia, o pedeapsă privativă de libertate alternativă [articolul 16 alineatul (1) din VStG], care, în speță, se poate ridica la maximum două săptămâni pentru fiecare încălcare. Potrivit unei jurisprudențe constante a instanței de trimitere, există o legătură intrinsecă între stabilirea pedepsei privative de libertate alternative și amendă, în sensul că, la stabilirea pedepsei privative de libertate alternative, trebuie să se ia în considerare dacă persoana acuzată a săvârșit infracțiunea cu intenție sau doar din neglijență. Atunci când există o diferență importantă între cuantumul amenzii și pedeapsa privativă de libertate alternativă (în raport cu pedeapsa maximă), este necesar să existe o motivare suficientă în acest scop.
- 25 Sistemul pedepsei privative de libertate alternative urmărește să garanteze că, chiar și în cazul imposibilității de a plăti amenda, infracțiunea constatată nu rămâne nesancționată. La fel ca în cazul aplicării amenzilor, în caz de cumul, nu este prevăzut niciun plafon legal pentru suma pedepselor privative de libertate alternative aplicate. De asemenea, durata totală a pedepsei privative de libertate alternative aplicate (pentru amenzile cu același cuantum) rezultă din înmulțirea unei pedepse privative de libertate alternative aplicate cu numărul încălcărilor (automate de jocuri de noroc).

Contribuția la cheltuielile de judecată [a doua întrebare litera (d) și a treia întrebare litera (d)]

- 26 În ultimul rând, pentru instanța de trimitere se ridică problema dacă dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că se opune aplicării unei contribuții obligatorii la cheltuielile de judecată aferente procedurii penale în cuantum de 10 % din amenzile aplicate [articolul 64 alineatul (2) din VStG].

DOCUMENT DE LUCRU